ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2008 *

Στην υπόθεση C-442/06,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 26 Οκτωβρίου 2006,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την D. Recchia και τον M. Κωνσταντινίδη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. Fiengo, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk και την C. Toader (εισηγήτρια), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, εκδίδοντας και διατηρώντας σε ισχύ το νομοθετικό διάταγμα 36, της 13ης Ιανουαρίου 2003 (τακτικό συμπλήρωμα της *GURI* αριθ. 40, της 12ης Μαρτίου 2003), όπως τροποποιήθηκε με την πράξη νομοθετικού περιεχομένου 203, της 30ής Σεπτεμβρίου 2005 (*GURI* αριθ. 230, της

3ης Οκτωβρίου 2005, στο εξής: νομοθετικό διάταγμα 36/2003), το οποίο μετέφερε στο εθνικό δίκαιο τις διατάξεις της οδηγίας 1999/31/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 1999, περί υγειονομικής ταφής των αποβλήτων (ΕΕ L 182, σ. 1), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2 έως 14 της οδηγίας αυτής.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

2 Σκοπός της οδηγίας 1999/31 είναι, σύμφωνα με το άρθρο της 1, ο καθορισμός μέτρων, διαδικασιών και κατευθύνσεων για την κατά το δυνατόν πρόληψη ή άμβλυνση των επιπτώσεων της υγειονομικής ταφής των αποβλήτων στο περιβάλλον.

3 Το άρθρο 2 περιέχει τους ορισμούς των εννοιών που χρησιμοποιούνται στην οδηγία αυτή. Πρόκειται, μεταξύ άλλων, για τις έννοιες «απόβλητα» και «χώροι υγειονομικής ταφής» [στο εξής: ΧΥΤΑ], από τις οποίες η δεύτερη περιλαμβάνει κάθε χώρο διάθεσης αποβλήτων για την απόθεσή τους επί ή εντός του εδάφους. Το άρθρο 3 της οδηγίας 1999/31 ορίζει το πεδίο εφαρμογής της, καθόσον προβλέπει ότι η οδηγία αυτή αφορά όλους τους χώρους υγειονομικής ταφής, κατά την έννοια του άρθρου της 2.

4 Το άρθρο 4 της οδηγίας 1999/31 διακρίνει τους ΧΥΤΑ σε τρεις κατηγορίες, ήτοι στους χώρους ταφής επικίνδυνων αποβλήτων, στους χώρους ταφής μη επικίνδυνων αποβλήτων και στους χώρους ταφής αδρανών αποβλήτων, ενώ το άρθρο 6 καθορίζει τα αποδεκτά απόβλητα για καθεμία από αυτές τις κατηγορίες.

5 Όσον αφορά τα μη αποδεκτά σε ΧΥΤΑ απόβλητα και επεξεργασίες, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει ότι «[τ]α κράτη μέλη καθορίζουν εθνική στρατηγική για την εφαρμογή της μείωσης των βιοαποδομήσιμων αστικών αποβλήτων που προορίζονται για χώρους υγειονομικής ταφής όχι αργότερα από δύο έτη μετά τη [λήξη της προθεσμίας μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη] και κοινοποιούν στην Επιτροπή την εν λόγω στρατηγική», ενώ το άρθρο 5, παράγραφος 2, τάσσει προθεσμίες για την επίτευξη της μειώσεως αυτών των αποβλήτων.

6 Το άρθρο 10 της οδηγίας 1999/31 προβλέπει κανόνες σχετικούς με τις δαπάνες της υγειονομικής ταφής των αποβλήτων. Το άρθρο 11 και το παράρτημα ΙΙ της οδηγίας αυτής θέτουν τους κανόνες που ρυθμίζουν τη διαδικασία αποδοχής των αποβλήτων στους ΧΥΤΑ, το άρθρο 12 και το παράρτημα ΙΙΙ θέτουν τους κανόνες που διέπουν τις διαδικασίες ελέγχου και παρακολούθησης κατά τη φάση λειτουργίας των ΧΥΤΑ, ενώ το άρθρο 13 αφορά τη διαδικασία παύσης της λειτουργίας τους και της μετέπειτα φροντίδας τους.

7 Τα άρθρα 7 έως 9 της οδηγίας 1999/31 ρυθμίζουν τη διαδικασία χορηγήσεως αδείας για νέους ΧΥΤΑ. Επιπλέον, η οδηγία επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να λάβουν ειδικά μέτρα σε σχέση με τους υφιστάμενους ΧΥΤΑ. Συναφώς, το άρθρο 14 της οδηγίας αυτής ορίζει:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν μέτρα για να διασφαλίζουν ότι η συνέχιση της λειτουργίας χώρων υγειονομικής ταφής για τους οποίους έχει χορηγηθεί άδεια ή οι οποίοι λειτουργούν ήδη κατά το χρόνο ενσωμάτωσης της παρούσας οδηγίας στο εθνικό δίκαιο επιτρέπεται μόνον εφόσον ληφθούν τα παρακάτω μέτρα το ταχύτερο δυνατόν και το αργότερο εντός οκτώ ετών μετά την ημερομηνία που ορίζεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1:

α) εντός ενός έτους μετά την ημερομηνία που ορίζεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1, ο φορέας εκμετάλλευσης χώρου ταφής καταρτίζει και υποβάλλει προς έγκριση

στην αρμόδια αρχή σχέδιο διευθέτησης του χώρου, το οποίο περιλαμβάνει τα στοιχεία που αναφέρονται στο άρθρο 8 καθώς και όλα τα επανορθωτικά μέτρα τα οποία κρίνει ότι θα απαιτηθούν προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις […] της παρούσας οδηγίας, εξαιρουμένων των απαιτήσεων του παραρτήματος Ι σημείο 1·

β) μετά την υποβολή του σχεδίου διευθέτησης, οι αρμόδιες αρχές λαμβάνουν οριστική απόφαση σχετικά με τη συνέχιση της λειτουργίας βάσει του εν λόγω σχεδίου και της παρούσας οδηγίας. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την παύση της λειτουργίας το συντομότερο δυνατόν, βάσει του άρθρου 7 στοιχείο στ) και του άρθρου 13, των χώρων ταφής που δεν έχουν λάβει, σύμφωνα με το άρθρο 8, άδεια συνέχισης της λειτουργίας·

γ) βάσει του εγκεκριμένου σχεδίου διευθέτησης του χώρου, οι αρμόδιες αρχές χορηγούν άδεια για την εκτέλεση των αναγκαίων έργων και καθορίζουν μεταβατική περίοδο για την ολοκλήρωση του σχεδίου. Όλοι ανεξαιρέτως οι υφιστάμενοι χώροι υγειονομικής ταφής αποβλήτων τηρούν τις απαιτήσεις της παρούσας οδηγίας, εξαιρουμένων των απαιτήσεων του παραρτήματος Ι σημείο 1, εντός οκτώ ετών μετά την ημερομηνία που ορίζεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1·

δ) i) εντός έτους από την ημερομηνία που ορίζεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1, εφαρμόζονται στους χώρους υγειονομικής ταφής επικίνδυνων αποβλήτων τα άρθρα 4, 5 και 11 και το παράρτημα ΙΙ·

ii) εντός τριών ετών από την ημερομηνία που ορίζεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1, εφαρμόζεται στους χώρους ταφής επικινδύνων αποβλήτων το άρθρο 6.»

8 Το άρθρο 18 της οδηγίας 1999/31, το οποίο καθορίζει την προθεσμία μεταφοράς της στην εσωτερική έννομη τάξη των κρατών μελών, έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία το αργότερο δύο έτη μετά την έναρξη ισχύος της. Πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

[...]»

9 Η οδηγία 1999/31 τέθηκε σε ισχύ στις 16 Ιουλίου 1999. Η προθεσμία του άρθρου 18 της οδηγίας αυτής έληξε στις 16 Ιουλίου 2001.

10 Στις 19 Δεκεμβρίου 2002, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως εξέδωσε την απόφαση 2003/33/ΕΚ, για τον καθορισμό κριτηρίων και διαδικασιών αποδοχής των αποβλήτων στους χώρους υγειονομικής ταφής, σύμφωνα με το άρθρο 16 και το παράρτημα ΙΙ της οδηγίας 1999/31/ΕΚ (ΕΕ 2003, L 11, σ. 27).

Η εθνική νομοθεσία

11 Το νομοθετικό διάταγμα 36/2003 μετέφερε στην ιταλική έννομη τάξη το σύνολο των διατάξεων της οδηγίας 1999/31.

12 Ειδικότερα, το άρθρο 5 του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 προβλέπει ότι οι περιφέρειες οφείλουν να εκπονήσουν και να εγκρίνουν, εντός έτους από της ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του, πρόγραμμα μειώσεως των βιοαποδομήσιμων αποβλήτων που βρίσκονται στους ΧΥΤΑ. Το νομοθετικό αυτό διάταγμα τάσσει επίσης προθεσμίες για την επίτευξη της σταδιακής μειώσεως των βιοαποδομήσιμων αποβλήτων που αποτίθενται στους ΧΥΤΑ. Το άρθρο 6 του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 μεταφέρει στο ιταλικό δίκαιο τη διάταξη της οδηγίας 1999/31 που αφορά τα μη αποδεκτά σε ΧΥΤΑ απόβλητα, ενώ το άρθρο 11 προβλέπει τους σχετικούς με την αποδοχή των αποβλήτων στους ΧΥΤΑ διαδικαστικούς κανόνες.

13 Το άρθρο 17 του νομοθετικού διατάγματος 36/2003, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μεταβατικές και τελικές διατάξεις» και θέτει τους κανόνες που διέπουν τη λειτουργία των υφιστάμενων ΧΥΤΑ, ορίζει:

«1. Στους χώρους υγειονομικής ταφής για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια πριν την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του παρόντος διατάγματος μπορούν να συνεχίσουν να αποτίθενται, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2006, τα απόβλητα που προβλέπει η χορηγηθείσα άδεια.

2. Υπό την επιφύλαξη των προϋποθέσεων και των περιορισμών που προβλέπει, σχετικά με την αποδοχή αποβλήτων, η απόφαση της διυπουργικής επιτροπής της 27ης Ιουλίου 1984, η οποία δημοσιεύθηκε στο τακτικό συμπλήρωμα της [*GURI*] αριθ. 253, της 13ης Σεπτεμβρίου 1984, τα ακόλουθα απόβλητα επιτρέπεται να διατίθενται στους νέους χώρους υγειονομικής ταφής, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2006:

a) στους χώρους ταφής αδρανών αποβλήτων, τα απόβλητα που κατά το παρελθόν κατέληγαν στους χώρους ταφής της δεύτερης κατηγορίας, τύπου Α·

b) στους χώρους ταφής μη επικίνδυνων αποβλήτων, τα απόβλητα που κατά το παρελθόν κατέληγαν στους χώρους ταφής της δεύτερης κατηγορίας, τύπου Β, και

c) στους χώρους ταφής επικίνδυνων αποβλήτων, τα απόβλητα που κατά το παρελθόν κατέληγαν στους χώρους ταφής της δεύτερης κατηγορίας, τύπου Γ, και της τρίτης κατηγορίας.

3. Εντός έξι μηνών από της ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του παρόντος διατάγματος, ο κάτοχος της αδείας της παραγράφου 1 ή ο εξουσιοδοτημένος από αυτόν φορέας εκμετάλλευσης του χώρου υγειονομικής ταφής υποβάλλει στην αρμόδια αρχή σχέδιο διευθετήσεως του χώρου βάσει των κριτηρίων που προβλέπει το παρόν διάταγμα, περιλαμβανομένων των χρηματοοικονομικών εγγυήσεων, στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 14.

4. Η αρμόδια αρχή εγκρίνει με αιτιολογημένη πράξη το σχέδιο της παραγράφου 3, χορηγεί άδεια για τη συνέχιση της λειτουργίας του χώρου και προσδιορίζει τις εργασίες που απαιτούνται για τη συμμόρφωση προς τις οικείες διατάξεις, τις λεπτομέρειες της εκτελέσεώς τους και την τελική προθεσμία πραγματοποιήσεώς τους, η οποία δεν μπορεί να είναι μεταγενέστερη της 16ης Ιουλίου 2009. […]

5. Σε περίπτωση απορρίψεως του σχεδίου της παραγράφου 3, η αρμόδια αρχή καθορίζει τις λεπτομέρειες και τις προθεσμίες διακοπής της λειτουργίας του χώρου υγειονομικής ταφής, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄.

[…]».

14 Η απόφαση της διυπουργικής επιτροπής της 27ης Ιουλίου 1984, στην οποία παραπέμπει το άρθρο 17, παράγραφος 2, του νομοθετικού διατάγματος 36/2003, προβλέπει την κατάταξη των ΧΥΤΑ σε τρεις κατηγορίες. Οι ΧΥΤΑ της δεύτερης κατηγορίας, τύπου Γ, και οι ΧΥΤΑ της τρίτης κατηγορίας, στους οποίους αναφέρεται το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο c, προορίζονται για την απόθεση των τοξικών και των επικίνδυνων αποβλήτων (σημεία 4.2.3.3. και 4.2.4 της αποφάσεως αυτής).

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

15 Κατόπιν καταγγελίας περί πλημμελούς μεταφοράς της οδηγίας 1999/31 στην ιταλική έννομη τάξη με το νομοθετικό διάταγμα 36/2003, η Επιτροπή απέστειλε στην Ιταλική Δημοκρατία, στις 17 Οκτωβρίου 2003, έγγραφο οχλήσεως, με το οποίο της προσήψε ότι το νομοθετικό αυτό διάταγμα δεν ήταν σύμφωνο προς τα άρθρα 2, 5, 6, 10, 13 και 14 της οδηγίας. Η Επιτροπή υπογράμμισε, με το εισαγωγικό τμήμα του εγγράφου οχλήσεως, ότι οι περιεχόμενες σε αυτό παρατηρήσεις «[δεν απέκλειαν] το ενδεχόμενο να θέσει υπόψη των ιταλικών αρχών και άλλα ζητήματα».

16 Η Ιταλική Δημοκρατία απάντησε σε αυτό το έγγραφο με δύο χωριστές επιστολές, στις 12 Δεκεμβρίου 2003 και στις 28ης Ιανουαρίου 2004 αντιστοίχως.

17 Στις 9 Ιουλίου 2004, η Επιτροπή απέστειλε στο εν λόγω κράτος μέλος συμπληρωματικό έγγραφο οχλήσεως, με το οποίο διατύπωσε αμφιβολίες ως προς την ορθότητα της μεταφοράς όχι μόνον των άρθρων της οδηγίας 1999/31 που αφορούσε το αρχικό έγγραφο οχλήσεως, αλλά και των άρθρων 3, 4, 7 έως 9, 11 και 12 της οδηγίας αυτής. Επιπλέον, η Επιτροπή ζήτησε από την Ιταλική Δημοκρατία να της διαβιβάσει

πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τον ακριβή αριθμό των ΧΥΤΑ στους οποίους δεν εφαρμόζονταν οι διατάξεις της οδηγίας 1999/31 περί των νέων ΧΥΤΑ και να υποβάλει τις παρατηρήσεις της εντός δύο μηνών από της παραλαβής του συμπληρωματικού εγγράφου οχλήσεως.

18 Η Επιτροπή, κρίνοντας μη ικανοποιητικές τις διευκρινίσεις που παρέσχε η Ιταλική Δημοκρατία, της απηύθυνε, στις 19 Δεκεμβρίου 2005, αιτιολογημένη γνώμη. Με την αιτιολογημένη γνώμη, η Επιτροπή απέσυρε ορισμένες από τις αιτιάσεις που είχε προβάλει με το αρχικό έγγραφο οχλήσεως και επανέλαβε εκείνες που αφορούσαν την ασυμβατότητα των εθνικών ρυθμίσεων περί των υφιστάμενων ΧΥΤΑ με τις διατάξεις της οδηγίας 1999/31. Η Επιτροπή κάλεσε επίσης την Ιταλική Δημοκρατία να θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την αιτιολογημένη γνώμη εντός δύο μηνών από της παραλαβής της.

19 Ακολούθως, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, καθόσον δεν πείστηκε από τα επιχειρήματα που προέβαλε η Ιταλική Δημοκρατία με την από 28 Φεβρουαρίου 2006 απάντησή της στην αιτιολογημένη γνώμη.

Επί της προσφυγής

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που αντλείται από παρατυπία τελεσθείσα κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

20 Η Ιταλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία πάσχει ελάττωμα το οποίο συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής της Επιτροπής. Υποστηρίζει ότι το κοινοτικό αυτό όργανο τροποποίησε τις αιτιάσεις του. Συγκεκριμένα, μολονότι με το αρχικό έγγραφο οχλήσεως η Επιτροπή διατύπωσε

αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα των σχετικών με τους υφιστάμενους ΧΥΤΑ διατάξεων του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 με το άρθρο 14 της οδηγίας 1999/31, εντούτοις, με το συμπληρωματικό έγγραφό της οχλήσεως προέβαλε παράβαση των άρθρων 2 έως 14 της οδηγίας αυτής. Το εν λόγω κράτος μέλος τονίζει επίσης ότι, όπως προκύπτει από μία φράση την οποία χρησιμοποίησε η Επιτροπή στο αρχικό έγγραφο οχλήσεως, δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να γεννηθούν και «νέες αμφιβολίες» ως προς τη συμβατότητα των εθνικών ρυθμίσεων περί της μεταφοράς της οδηγίας 1999/31 στην εσωτερική έννομη τάξη με τις διατάξεις της οδηγίας αυτής. Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, η φράση αυτή παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να τροποποιήσει κατά το δοκούν τις εναντίον της αιτιάσεις, χωρίς να δεσμεύεται να κινήσει εκ νέου διαδικασία λόγω παραβάσεως. Εξάλλου, η προσθήκη νέων αιτιάσεων με το συμπληρωματικό έγγραφο οχλήσεως συνεπάγεται παράβαση του καθήκοντος αγαστής συνεργασίας που προβλέπει το άρθρο 10 ΕΚ.

21 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ύπαρξη τέτοιας παραβάσεως, δεδομένου ότι σκοπός της αποστολής του συμπληρωματικού εγγράφου οχλήσεως στην Ιταλική Δημοκρατία ήταν να προστεθούν νέες αιτιάσεις ή να τροποποιηθούν οι προβληθείσες. Προκειμένου να διευκρινίσει το περιεχόμενο του εγγράφου οχλήσεως και να ολοκληρώσει την ανάλυσή της επί της απαντήσεως των εθνικών αρχών, η Επιτροπή απευθύνει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος αιτιολογημένη γνώμη. Αντιθέτως, σύμφωνα με το άρθρο 226 ΕΚ, οσάκις προτίθεται να διευρύνει το περιεχόμενο των αιτιάσεών της, η Επιτροπή αποστέλλει στο οικείο κράτος μέλος συμπληρωματικό έγγραφο οχλήσεως για του παράσχει τη δυνατότητα να προβάλει τα επιχειρήματά του.

22 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το νομότυπο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας συνιστά ουσιώδη εγγύηση την οποία παρέχει η Συνθήκη ΕΚ όχι μόνο για την προστασία των δικαιωμάτων του οικείου κράτους μέλους, αλλά και για να εξασφαλιστεί ότι η διαδικασία που θα κινηθεί ενδεχομένως ενώπιον του Δικαστηρίου θα έχει ως αντικείμενο μια σαφώς καθορισμένη διαφορά. Εξ αυτού προκύπτει ότι το έγγραφο οχλήσεως έχει ως σκοπό, αφενός, να οριοθετήσει το αντικείμενο της διαφοράς και να παράσχει στο κράτος μέλος που καλείται να υποβάλει τις παρατηρήσεις του τα αναγκαία στοιχεία για την προετοιμασία της άμυνάς του και, αφετέρου, να του δώσει τη δυνατότητα να συμμορφωθεί πριν το Δικαστήριο επιληφθεί της υποθέσεως (αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 2001, C-1/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2001, σ. I-9989, σκέψη 54, και της 5ης Νοεμβρίου 2002, C-476/98, Επιτροπή κατά Γερμανίας, σ. I-9855, σκέψεις 46 και 47).

23 Εν προκειμένω, η Επιτροπή απέστειλε στην Ιταλική Δημοκρατία συμπληρωματικό έγγραφο οχλήσεως, τάσσοντάς της νέα προθεσμία για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, πριν της απευθύνει αιτιολογημένη γνώμη στηριζόμενη επί των αιτιάσεων που περιείχε το έγγραφο αυτό. Επομένως, η Επιτροπή δεν προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Ιταλικής Δημοκρατίας, καθόσον της παρέσχε τη δυνατότητα να προετοιμάσει την υπεράσπισή της πριν λάβει την αιτιολογημένη γνώμη.

24 Κατά συνέπεια, η προβληθείσα από την Ιταλική Δημοκρατία ένσταση απαραδέκτου είναι απορριπτέα.

Επί της πρώτης αιτιάσεως που αντλείται από παράβαση των άρθρων 2 έως 14 της οδηγίας 1999/31 λόγω της καθυστερημένης μεταφοράς της στην εσωτερική έννομη τάξη

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, λόγω της εκπρόθεσμης μεταφοράς της οδηγίας 1999/31, η οποία πραγματοποιήθηκε με τη θέση σε ισχύ του νομοθετικού διατάγματος 36/2003, στις 27 Μαρτίου 2003, και όχι πριν τις 16 Ιουλίου 2001 όπως ορίζει η οδηγία αυτή, οι ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια στο χρονικό διάστημα από τις 16 Ιουλίου 2001 έως τις 27 Μαρτίου 2003 υπέκειντο, κατά το ιταλικό δίκαιο, στους κανόνες που ίσχυαν για τους υφιστάμενους ΧΥΤΑ και όχι στο προβλεπόμενο για τους νέους ΧΥΤΑ αυστηρότερο καθεστώς. Επομένως, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη, όσον αφορά αυτούς τους ΧΥΤΑ, τα άρθρα 2 έως 14 της οδηγίας 1999/31, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές δεν εφαρμόσθηκαν στο σύνολο των εν λόγω ΧΥΤΑ, οι οποίοι θα έπρεπε, παρ' όλ' αυτά, να λογίζονται ως νέοι. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι ιταλικές

αρχές επέλεξαν να παραβούν τις οικείες κοινοτικές διατάξεις, διότι, ανεξαρτήτως της εκπρόθεσμης μεταφοράς της οδηγίας 1999/31 στην εσωτερική έννομη τάξη, θα μπορούσαν και θα όφειλαν να εφαρμόσουν σε αυτούς τους ΧΥΤΑ το καθεστώς που προβλέπει η εν λόγω οδηγία για τους νέους ΧΥΤΑ.

26 Η Επιτροπή προσθέτει ότι ο προβληθείς κατά τη διοικητική διαδικασία ισχυρισμός της Ιταλικής Δημοκρατίας, ότι επέλεξε με δική της πρωτοβουλία να αναμείνει την έκδοση της αποφάσεως 2003/33/ΕΚ, δεν δικαιολογεί την καθυστέρηση της μεταφοράς της οδηγίας 1999/31 στην εσωτερική έννομη τάξη. Συγκεκριμένα, η μεταφορά αυτή ουδαμώς εξηρτάτο από την έκδοση της εν λόγω πράξεως, καθόσον, σύμφωνα με την οδηγία 1999/31, τα κράτη μέλη όφειλαν να εφαρμόσουν, σε εθνικό επίπεδο, κριτήρια σύμφωνα με τα όσα επιτάσσει το παράρτημα ΙΙ της οδηγίας αυτής.

27 Η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει, πρώτον, ένσταση απαραδέκτου της αιτιάσεως αυτής, υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου στηριζόμενη στην καθυστερημένη μεταφορά της οδηγίας 1999/31 στην εσωτερική έννομη τάξη, δεδομένου ότι το νομοθετικό διάταγμα περί της μεταφοράς της οδηγίας αυτής στο ιταλικό δίκαιο εκδόθηκε πριν κινηθεί η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία και η καθυστέρηση αυτή αποτελεί πραγματικό γεγονός το οποίο δημιούργησε μια μη αναστρέψιμη κατάσταση.

28 Η Ιταλική Δημοκρατία ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι η καθυστέρηση αυτή κατέστησε αναγκαία, για λόγους αμιγώς τεχνικής και διοικητικής φύσεως, την εφαρμογή των κανόνων της οδηγίας 1999/31 περί των υφιστάμενων ΧΥΤΑ και στους ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια κατά την περίοδο από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της στην εσωτερική έννομη τάξη και μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νομοθετικού διατάγματος 36/2003. Ειδικότερα, ήταν αναγκαίο να προβλεφθεί για αυτούς τους ΧΥΤΑ, στους οποίους είχαν ήδη αποτεθεί ορισμένες ποσότητες αποβλήτων, μία μεταβατική περίοδος, προκειμένου οι κάτοχοι των αδειών εκμεταλλεύσεώς τους να προχωρήσουν, κατά το χρονικό αυτό διάστημα,

στη διευθέτησή τους. Επιπλέον, το μεταβατικό αυτό καθεστώς ανταποκρινόταν στην ανάγκη αποτροπής του ενδεχομένου άνισης μεταχειρίσεως των επιχειρήσεων που θα ελάμβαναν τις σχετικές άδειες πριν την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νομοθετικού διατάγματος 36/2003. Εν πάση περιπτώσει, το καθεστώς αυτό συνεπαγόταν αυστηρότατους περιορισμούς και προέβλεπε ότι το σχέδιο διευθετήσεως έπρεπε να υποβληθεί ανυπερθέτως εντός προθεσμίας συντομότερης από εκείνη που τάσσει η οδηγία 1999/31.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

29 Όσον αφορά την προβληθείσα από την Ιταλική Δημοκρατία ένσταση απαραδέκτου που αντλείται από το ότι δεν υπάρχει έννομο συμφέρον να αναγνωρισθεί η καθυστέρηση της μεταφοράς της οδηγίας 1999/31 στην ιταλική έννομη τάξη, πρέπει να τονισθεί ότι η Επιτροπή δεν ζητεί με την υπό κρίση προσφυγή, και ιδίως με τα αιτήματα που στηρίζονται στην πρώτη αιτίασή της, από το Δικαστήριο να διαπιστώσει αυτή την καθυστέρηση, αλλά να αναγνωρίσει ότι οι μεταβατικές διατάξεις του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 είναι ασύμβατες με την οδηγία αυτή, στο μέτρο που αφορούν τη ρύθμιση της λειτουργίας των ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια κατά την περίοδο από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της στην εσωτερική έννομη τάξη μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νομοθετικού αυτού διατάγματος.

30 Πάντως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ένα κράτος μέλος που δεν μετέφερε εντός της ταχθείσας προθεσμίας μία κοινοτική οδηγία στην εσωτερική του έννομη τάξη και κατά του οποίου ασκήθηκε προσφυγή λόγω παραβάσεως που δεν έχει ως αντικείμενο αυτή την παράλειψη, αλλά την αθέτηση υποχρεώσεώς του απορρέουσας από την οδηγία αυτή, δεν μπορεί να στηριχθεί στο γεγονός ότι δεν θέσπισε τις διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη μεταφορά της οδηγίας για να προβάλει το απαράδεκτο της προσφυγής και, επομένως, να αντιταχθεί στην εκ μέρους του Δικαστηρίου εξέταση του αιτήματος που αφορά τη διαπίστωση αυτής της παραβάσεως (απόφαση της 11ης Αυγούστου 1995, C-431/92, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1995, σ. I-2189, σκέψη 23).

31 Κατά συνέπεια, η αντλούμενη από έλλειψη εννόμου συμφέροντος της Επιτροπής ένσταση απαραδέκτου της πρώτης αιτιάσεως που προβάλλεται με την προσφυγή είναι απορριπτέα.

32 Όσον αφορά το βάσιμο αυτής της αιτιάσεως, διαπιστώνεται ότι, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, χωρίς να αμφισβητηθεί στο σημείο αυτό από την Ιταλική Δημοκρατία, το νομοθετικό διάταγμα 36/2003 δεν προβλέπει ότι οι διατάξεις της οδηγίας περί των νέων ΧΥΤΑ, ήτοι τα άρθρα της 2 έως 13, έχουν εφαρμογή και στους ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια κατά την περίοδο από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της οδηγίας αυτής και μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του. Αντιθέτως, κατά το νομοθετικό διάταγμα 36/2003, οι εν λόγω ΧΥΤΑ υπόκεινται στο προβλεπόμενο για τους υφιστάμενους ΧΥΤΑ καθεστώς, καθόσον γι' αυτούς ισχύει η διαδικασία διευθετήσεως του άρθρου 17 του νομοθετικού διατάγματος.

33 Πάντως, κατά πάγια νομολογία, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί την εκ μέρους του εκπρόθεσμη εφαρμογή μιας οδηγίας για να δικαιολογήσει την αθέτηση ή την εκπρόθεσμη τήρηση άλλων υποχρεώσεων που επιβάλλει η οδηγία αυτή (βλ. αποφάσεις της 13ης Απριλίου 2000, C-274/98, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 2000, σ. I-2823, σκέψη 22, και της 8ης Νοεμβρίου 2001, C-127/99, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2001, σ. I-8305, σκέψη 45). Πράγματι, οσάκις μια οδηγία όπως η επίμαχη εν προκειμένω επιβάλλει στις αρμόδιες εθνικές αρχές σαφείς υποχρεώσεις, τα κράτη μέλη τα οποία δεν την μετέφεραν εμπροθέσμως στην εσωτερική τους έννομη τάξη δεν μπορούν να θεωρήσουν ότι παύουν, με τη λήξη της προθεσμίας που τάχθηκε για αυτή τη μεταφορά, να υπέχουν τις εν λόγω υποχρεώσεις και να αποκλείσουν, με τη θέσπιση μεταβατικού καθεστώτος, την εφαρμογή των διατάξεων της εν λόγω οδηγίας. Η αναγνώριση αυτής της δυνατότητας στα κράτη μέλη θα κατέληγε στην εκ μέρους τους μετάθεση της προθεσμίας μεταφοράς της οδηγίας στην εθνική έννομη τάξη (βλ., συναφώς, απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994, C-396/92, Bund Naturschutz in Bayern κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-3717, σκέψη 19).

34 Επομένως, η Ιταλική Δημοκρατία όφειλε να εφαρμόσει στους ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια κατά την περίοδο από τις 16 Ιουλίου 2001 έως τις 27 Μαρτίου

2003 τις περιεχόμενες στα άρθρα 2 έως 13 της οδηγίας 1999/31 διατάξεις περί των νέων ΧΥΤΑ. Κατά συνέπεια, η Ιταλική Δημοκρατία, εκδίδοντας και διατηρώντας σε ισχύ το νομοθετικό διάταγμα 36/2003, το οποίο αποκλείει την εφαρμογή αυτών των διατάξεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα αντίστοιχα άρθρα της οδηγίας.

35 Επιπλέον, εφαρμόζοντας και σε νέους ΧΥΤΑ το καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 14 της οδηγίας 1999/31 για τους υφιστάμενους ΧΥΤΑ, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη επίσης τις υποχρεώσεις που υπέχει από αυτή τη διάταξη.

36 Εξάλλου, οι λόγοι που προέβαλε αυτό το κράτος μέλος για να δικαιολογήσει την καθυστέρηση της μεταφοράς της οδηγίας 1999/31 στην εθνική του έννομη τάξη και της εφαρμογής της, οι οποίοι στηρίζονται στην ανάγκη αναμονής της εκδόσεως της αποφάσεως 2003/33/ΕΚ, είναι αβάσιμοι. Πράγματι, σκοπός της αποφάσεως αυτής είναι να διευκρινίσει τους κανόνες που αφορούν τα κριτήρια και τις διαδικασίες αποδοχής των αποβλήτων στους ΧΥΤΑ. Εντούτοις, οι κανόνες αυτοί περιέχονται στην ίδια την οδηγία και η εφαρμογή τους δεν εξαρτάται από την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 16 της εν λόγω οδηγίας.

37 Κατά συνέπεια, η πρώτη αιτίαση που προβάλλει η Επιτροπή προς στήριξη της προσφυγής της πρέπει να κριθεί βάσιμη.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας 1999/31

Επιχειρήματα των διαδίκων

38 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας 1999/31, το οποίο θεσπίζει μεταβατικό καθεστώς για τους

ΧΥΤΑ επικίνδυνων αποβλήτων, προβλέπει ότι τόσο τα άρθρα 4, 5 και 11 όσο και το παράρτημα ΙΙ της οδηγίας αυτής εφαρμόζονται, από 16ης Ιουλίου 2002, στους νέους ΧΥΤΑ, ενώ το νομοθετικό διάταγμα 36/2003 δεν προβλέπει τίποτε σχετικό με την εφαρμογή αυτών των διατάξεων στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ, αλλά περιορίζεται, απλώς, στο να θέσει, με το άρθρο του 17, παράγραφος 2, στοιχείο c, μεταβατικούς κανόνες που ισχύουν αποκλειστικώς και μόνο για τους νέους ΧΥΤΑ. Επομένως, η διάταξη αυτή αντιβαίνει όχι μόνο στο άρθρο 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της επίμαχης οδηγίας, αλλά και στις εφαρμοστέες επί των υφιστάμενων ΧΥΤΑ διατάξεις της, ήτοι στα άρθρα 4, 5 και 11, καθώς και στο παράρτημα ΙΙ της οδηγίας αυτής. Επιπλέον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι ούτε οι ιταλικές ρυθμίσεις που εφαρμόζονταν στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ πριν την έναρξη της ισχύος της επίμαχης οδηγίας ήταν σύμφωνες προς τις ως άνω διατάξεις.

39 Η Ιταλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι, ακόμη και να διαπιστωθεί η παράβαση που της προσάπτεται με αυτή την αιτίαση, δεν θα έχει τη δυνατότητα να θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/31, καθόσον η απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδοθεί μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2006, ήτοι μετά την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας που τάσσει η οδηγία για το μεταβατικό καθεστώς που διέπει τους ΧΥΤΑ επικίνδυνων αποβλήτων.

40 Όσον αφορά το βάσιμο της δεύτερης αιτιάσεως, το εν λόγω κράτος μέλος υπογραμμίζει ότι το άρθρο 17 του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 μετέφερε ορθώς στην εθνική έννομη τάξη το άρθρο 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας 1999/31, στο μέτρο που προβλέπει την εφαρμογή των άρθρων 4, 5 και 11 της οδηγίας αυτής στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις παραγράφους 3 έως 5 του άρθρου αυτού, οι φορείς εκμεταλλεύσεως των υφιστάμενων ΧΥΤΑ όφειλαν να υποβάλουν σχέδιο διευθετήσεώς τους στην αρμόδια αρχή, το αργότερο έως τις 27 Σεπτεμβρίου 2003. Ακολούθως, η αρχή αυτή πρέπει να εγκρίνει το σχέδιο, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που θέτουν οι περί μεταφοράς της επίμαχης οδηγίας εθνικές διατάξεις που αφορούν την κατάταξη των ΧΥΤΑ και τις προϋποθέσεις συνεχίσεως της λειτουργίας τους, πριν τις 16 Ιουλίου 2009, ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας που τάσσει η οδηγία για την ολοκλήρωση των εργασιών διευθετήσεως των υφιστάμενων ΧΥΤΑ.

41 Επιπλέον, το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο c, του νομοθετικού διατάγματος 36/2003, κατά του οποίου βάλλει η Επιτροπή, περιέχει μια μεταβατική διάταξη που

ορίζει ότι τα απόβλητα τα οποία, κατά τις προγενέστερες του νομοθετικού αυτού διατάγματος εθνικές ρυθμίσεις, κατέληγαν σε ΧΥΤΑ επικίνδυνων και τοξικών αποβλήτων μπορούν να συνεχίσουν να αποτίθενται σε αυτούς του ΧΥΤΑ μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006. Κατά την Ιταλική Δημοκρατία, οι προγενέστερες αυτές ρυθμίσεις, ιδίως δε το υπουργικό διάταγμα 141, της 11ης Μαρτίου 1998 (*GURI* αριθ. 108, της 12ης Μαΐου 1998), δεν μετέφεραν τις διατάξεις της οδηγίας 1999/31 στην εσωτερική έννομη τάξη, πλην όμως προέβλεπαν απαγορεύσεις και ειδικές διαδικασίες για την αποδοχή των επικίνδυνων αποβλήτων σε αυτούς τους ΧΥΤΑ, σύμφωνα με τους κανόνες που θέτει η επίμαχη οδηγία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Ιταλική Δημοκρατία, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται βάσει της καταστάσεως του κράτους μέλους, ως είχε κατά την εκπνοή της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας. Ακόμη δε και στην περίπτωση που η παράβαση έπαυσε να υφίσταται μετά τη λήξη της προθεσμίας αυτής, εξακολουθεί να υπάρχει συμφέρον προς συνέχιση της δίκης, το οποίο συνίσταται, ιδίως, στη θεμελίωση ενδεχόμενης ευθύνης του οικείου κράτους μέλους έναντι των προσώπων που αντλούν δικαιώματα από την παράβασή του (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 18ης Μαρτίου 1992, C-29/90, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 1992, σ. I-1971, σκέψη 12, και της 14ης Απριλίου 2005, C-519/03, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 2005, σ. I-3067, σκέψεις 18 και 19).

43 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο c, του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 περιέχει μια μεταβατική διάταξη σχετική με τους ΧΥΤΑ επικίνδυνων αποβλήτων, η οποία, όπως επιβεβαίωσε η Ιταλική Δημοκρατία, ίσχυε κατά τη λήξη της προθεσμίας που τάχθηκε σε αυτό το κράτος μέλος για να συμμορφωθεί προς την αιτιολογημένη γνώμη που του απηύθυνε η Επιτροπή.

44 Επιπλέον, τονίζεται ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς του εν λόγω κράτους μέλους, η παράβαση που του προσήψε η Επιτροπή στηρίζεται στην ασυμβατότητα πολλών από τις εφαρμοζόμενες επί αυτών των ΧΥΤΑ διατάξεων του ιταλικού δικαίου με το κοινοτικό δίκαιο. Συγκεκριμένα, δεν πρόκειται μόνο για τη διάταξη που καθορίζει τα απόβλητα που μπορούν να αποτίθενται σε εκείνους τους ΧΥΤΑ για τους οποίους το νομοθετικό διάταγμα 36/2003 προβλέπει την εφαρμογή μεταβατικού καθεστώτος, αλλά και για τις διατάξεις που αφορούν τη διάθεση των αποβλήτων και τη διαδικασία αποδοχής τους στους ΧΥΤΑ.

45 Επομένως, η δεύτερη αιτίαση της Επιτροπής, η οποία αντλείται από παράβαση του άρθρου 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας 1999/31, είναι παραδεκτή.

46 Όσον αφορά το βάσιμο της αιτιάσεως αυτής, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας 1999/31 ορίζει ότι τόσο τα άρθρα 4, 5 και 11 όσο και το παράρτημα ΙΙ της οδηγίας αυτής εφαρμόζονται στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ επικίνδυνων αποβλήτων για ένα έτος από της ημερομηνίας λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της, ήτοι από 16ης Ιουλίου 2002. Συνεπώς, η διάταξη αυτή προβλέπει, ανεξαρτήτως της διάρκειας των εργασιών διευθετήσεως των υφιστάμενων ΧΥΤΑ, οι οποίες πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί έως τις 16 Ιουλίου 2009, μία σύντομη χρονική περίοδο εφαρμογής των επίμαχων διατάξεων στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ.

47 Αντιθέτως, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο c, του νομοθετικού διατάγματος 36/2003, το οποίο περιέχει, μεταξύ άλλων, μεταβατικές διατάξεις σχετικές με τη διάθεση των επικίνδυνων αποβλήτων, έχει εφαρμογή αποκλειστικώς και μόνον επί των νέων ΧΥΤΑ και δεν θέτει κανένα μεταβατικό κανόνα για τη διάθεση των αποβλήτων αυτών στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ.

48 Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Ιταλικής Δημοκρατίας, το άρθρο 17, παράγραφοι 3 έως 5, του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 δεν προβλέπει ότι από 16ης Ιουλίου 2002 εφαρμόζονται στους υφιστάμενους ΧΥΤΑ τα άρθρα 4, 5 και 11 και το παράρτημα ΙΙ της οδηγίας 1999/31. Πράγματι, αυτή η διάταξη του ιταλικού δικαίου θεσπίζει, απλώς, μια διαδικασία διευθετήσεως που έχει εφαρμογή σε όλους τους ΧΥΤΑ, ανεξαρτήτως της κατηγορίας στην οποία εμπίπτουν. Κατά τη διάταξη αυτή, ο κάτοχος αδείας εκμεταλλεύσεως ΧΥΤΑ υποβάλλει, εντός έξι μηνών από της ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του νομοθετικού διατάγματος, σχέδιο διευθετήσεως στην αρμόδια αρχή. Η αρχή αυτή χορηγεί άδεια για τη συνέχιση της λειτουργίας του χώρου και προσδιορίζει τις εργασίες που απαιτούνται για τη συμμόρφωση προς τις οικείες διατάξεις, τις λεπτομέρειες της εκτελέσεώς τους και την προθεσμία πραγματοποιήσεώς τους. Η διευθέτηση του χώρου πρέπει να έχει ολοκληρωθεί πριν τις 16 Ιουλίου 2009.

49 Επιπλέον, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής αυτής περιόδου που προβλέφθηκε για τη διευθέτηση των υφιστάμενων ΧΥΤΑ, οι προγενέστεροι του νομοθετικού διατάγματος 36/2003 κανόνες του εθνικού δικαίου που αφορούσαν τη διαδικασία διαθέσεως των επικίνδυνων αποβλήτων περιείχαν μεν ειδικές διατάξεις σχετικές με την αποδοχή αυτών των αποβλήτων στους ΧΥΤΑ, πλην όμως δεν διασφάλιζαν την πλήρη εφαρμογή των άρθρων 4, 5 και 11 της οδηγίας 1999/31 στους ΧΥΤΑ στους οποίους κατέληγαν τα επικίνδυνα απόβλητα. Πράγματι, η Ιταλική Δημοκρατία παραδέχθηκε, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, ότι οι εθνικές αυτές ρυθμίσεις δεν είχαν το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο με τις οικείες διατάξεις της επίμαχης οδηγίας.

50 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι και η δεύτερη αιτίαση που προέβαλε η Επιτροπή προς στήριξη της προσφυγής της πρέπει να κριθεί βάσιμη.

51 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία, εκδίδοντας και διατηρώντας σε ισχύ το νομοθετικό διάταγμα 36/2003 περί μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη των διατάξεων της οδηγίας 1999/31, το οποίο

— ούτε προβλέπει την εφαρμογή των άρθρων 2 έως 13 της οδηγίας 1999/31 στους ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια κατά την περίοδο από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της στην εθνική έννομη τάξη και μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νομοθετικού αυτού διατάγματος

— ούτε διασφαλίζει τη μεταφορά του άρθρου 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας αυτής στην εθνική έννομη τάξη,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2 έως 14 της οδηγίας 1999/31.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, η Ιταλική Δημοκρατία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, εκδίδοντας και διατηρώντας σε ισχύ το τροποποιηθέν νομοθετικό διάταγμα 36, της 13ης Ιανουαρίου 2003, περί μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη των διατάξεων της οδηγίας 1999/31/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 1999, περί υγειονομικής ταφής των αποβλήτων, το οποίο

— ούτε προβλέπει την εφαρμογή των άρθρων 2 έως 13 της οδηγίας 1999/31 στους ΧΥΤΑ για τους οποίους χορηγήθηκε άδεια κατά την περίοδο από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας μεταφοράς της στην εθνική έννομη τάξη και μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νομοθετικού αυτού διατάγματος

— ούτε διασφαλίζει τη μεταφορά του άρθρου 14, στοιχείο δ΄, σημείο i, της οδηγίας αυτής στην εθνική έννομη τάξη,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2 έως 14 της οδηγίας 1999/31.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)